

Muzeum v krabičce Obraz

Obraz, kterých bych zde dnes chtěla popisovat nás vede do roku 1963, kdy byl nakreslen mým dědou, Oldřichem Reznerem v jeho 44 letech.

Můj děda, zábavný a starostlivý tatínek, jak mi mamka vyprávěla, se zajímal o malířství již od svých desíti let, kdy si začínal pro sebe kreslit první obrázky hraček, či ostatních příslušníků rodiny Reznerových. Dědeček dokonce i vystudoval vysokou školu v oboru.

Po vystudování vysoké školy se postavil na vlastní nohy. Byl rozhodnut, že se malířstvím bude živit. Obrazy a portréty, které ze začátku kreslil, moc populární nebyly. Každý mu říkal, že to není profesionální, že má spoustu chyb, a že by měl vyzkoušet něco jiného. Tak místo hnotných předmětů a lidí se začal věnovat krajině, která se mu časem zamlouvala víc a víc. Můj dědeček prodal desítky, možná i stovky těchto obrazů.

V roce 1957 bohužel protřpěl silný otřes mozku, čímž pádem se musel své záliby a vlastně i práce na chvíli vzdát, ale když byl schopen, začal od znova. Momentálně ale obrazy už neprodával, přišlo mu to směšné, tak si je kreslil jen tak pro sebe. Maminka mi říkala, že měli doma dokonce i jeden speciální pokoj, pro dědečkovy obrazy.

Kolem roku 1970, se celá rodina Reznerových přestěhovala do Brna, ale jelikož bylo 6 sourozenců, a všem bylo maximálně v rozmezí 1-10 let, nebylo možné se přestěhovat v jeden den, a tak se celá rodina přestěhovala jen s částí všech věcí. Mezi věcmi co po nich po přestěhování zbyla a kterou chtěli navážet do nového domu postupně byly i dědečkovy obrazy.

Jednoho dne, kdy se pro ně vrátili, se v pokoji zalekli. Obrazy nikde. Všech 13 obrazů v hodnotě přes 30 tisíc, které tam dědeček měl, byly pryč.

Policie po pachateli, který mohl tyto obrazy ukrást pátrala asi 3 měsíce. Dědeček byl na rozpacích, ve stresu a byl smutný, protože tyto obrazy chtěl dát jako dárek svým dětem, v té době již sedmi sourozencům.

Když dědečkovi zavolala, že toho člověka našli a že mají dokonce i 12 ze 13 obrazů, byl šťastnější, jako nikdy před tím, ale pouze do té doby, než zjistil, kdo to byl.

Soused? Nepřítel? Pubertální dítě, které nemělo co dělat? Nikoli.

Byl to jeho bratr, nevzdělané a skoro každý den opilé dvojče Václav, který chtěl všechny ty obrazy prodat, aby měl na pivo a na jiný alkohol. Dědečka to zasáhlo u srdce, nikdy by ho Vašek, můj prastrýc nenapadl.

Obrazy postupně dědeček dával svým dětem, jako dárek k 18- tinám. I my doma jeden pořád máme. Momentálně nám sice leží kvůli prasklému rámu, který je bohužel prasklý už od dob, co mamka obraz dostala, v chodbě, ale časem ho chceme vystavit na zeď do ložnice, nad fotku dědečka, aby nám ho každým dnem připomínal a nezapomněli jsme, jaký statečný děda a starající se otec to byl.

Simona Šafaříková, 3A8

